

Οικουμενικός Πατριάρχης: Η θρησκεία οφείλει να συμβάλλει στην προστασία της ανθρώπινης ελευθερίας, στο διάλογο και στην εμπάθυνση της Αλήθειας

Η βαρυσήμαντη ομιλία του Οικουμενικού Πατριάρχου κατά την τελετή αναγόρευσής του σε Επίτιμο Διδάκτορα του Εβραϊκού Πανεπιστημίου των Ιεροσολύμων

Επίτιμος Διδάκτορας του Εβραϊκού Πανεπιστημίου των Ιεροσολύμων, του δεύτερου παλαιότερου πανεπιστημίου του Ισραήλ και ενός εκ των πλέον διακεκριμένων στον κόσμο, αναγορεύθηκε ο Οικουμενικός Πατριάρχης Βαρθολομαίος. Η ειδική τιμητική εκδήλωση πραγματοποιήθηκε σήμερα Τετάρτη, 6 Δεκεμβρίου, στην Αίθουσα Τελετών του Ινστιτούτου Τρούμαν, στα Ιεροσόλυμα, παρουσία της Ακαδημαϊκής Κοινότητας του Πανεπιστημίου, πολλών Αρχιεραβίνων, εκπροσώπων των χριστιανικών δογμάτων στην Αγία Πόλη, πολιτικών και πλήθους επισήμων.

Στην ομιλία του ο Οικουμενικός Πατριάρχης σημείωσε ότι αποδέχεται την τιμητική για το πρόσωπό του απόφαση του Πανεπιστημίου ως μια έκφραση τιμής προς το Οικουμενικό Πατριαρχείο και αναγνώρισης των πρωτοβουλιών της Μεγάλης του Χριστού Εκκλησίας για την προστασία του φυσικού περιβάλλοντος, την προώθηση της αλληλεγγύης και του διαθρησκευτικού διαλόγου.

«Είναι βαθιά πετούς, η συμβολική, τις τελεξιολόγηση του ροσφαίρα και τηςσπ των μεγάλωνθρησκείες διατίλυτιμη πνευματικαθώς επίσης κι γνώση. Δεν μπονα αξιολογήσουπινους πολιτισμοικιλομορφίαθρησκευτικές τοκουμενικός Πασημείο της ομιλ.

«Δυστυχώς, η σση του θρησκεμενταλισμού καιπράξεις βίας σιθρησκείας παρισθετα επιχειρήτης πίστης στις κριτικές της έκαι υποστηρίζπροσδιορισμό τσκειάς με τις αρπυχές της. Η οείναι ότι η βίαάρνηση των θδών θρησκευτικποιθήσεων καιτων».

Ο Οικουμενικτριάρχης υπεότι η Αγία καιΣύνοδος της ξου Εκκλησίας,πραγματοποιήθηΚρήτη το 2016μανε ότι ο φοντισμός, ως «ζήλοςπύγνων» (Ρο

αποτελεί έκφραση νοσηρής θρησκευτικότητας.

«Για αρκετούς αιώνες στο παρελθόν, η περιοχή της Μεσογείου γνώρισε την ειρηνική συμβίωση μεταξύ Εβραίων, Χριστιανών και Μουσουλμάνων. Αυτή η εμπειρία καταδεικνύει ότι οι άνθρωποι από διαφορετικές θρησκείες μπορούν να ζήσουν μαζί, βρίσκοντας βασικές αρχές στις αντίστοιχες παραδόσεις τους που προωθούν την αλληλεγγύη και την κοινή μαρτυρία. Αυτό δείχνει ότι οι θρησκείες μπορούν να χρησιμεύσουν ως γέφυρες μεταξύ των ανθρώπων, ως μέσα ειρήνης, ανεκτικότητας και κατανόησης, καθώς επίσης και για την επαναπροσέγγιση των πολιτισμών», είπε ο Οικουμενικός Πατριάρχης επισημαίνοντας ακολούθως ότι: «Ο διαθρησκευτικός διάλογος δεν σημαίνει να αρνηθεί κανείς την πίστη του, αλλά να αλλάξει τη σκέψη ή τη στάση του έναντι του άλλου. Υπό την έννοια αυτή, μπορεί επίσης να θεραπεύσει και να εξαλείψει τις προκαταλήψεις και να συμβάλει στην αμοιβαία κατανόηση και την ειρηνική επίλυση συγκρούσεων. Οι προκαταλήψεις και η επιθετικότητα προέρχονται από την προεπι-

«Είμαστε δεσμευμένοι στο διάλογο ως ένα μέσο ανοίγματος προς τον άλλο [άνθρωπο] και ως ένα μονοπάτι προς την κοινή ευθύνη και συνεργασία. Ο διάλογος προάγει την εμπιστοσύνη και την αμοιβαία αποδοχή. Είναι ταυτόχρονα μια χειρονομία αλληλεγγύης και πηγή αλληλεγγύης. Επαναλαμβάνουμε συνεχώς ότι ο διάλογος δεν έχει ούτε νικητές ούτε ηττημένους. Το Οικουμενικό Πατριαρχείο προάγει όχι μόνο τους διαθρησκευτικούς και διαπολιτιστικούς διαλόγους αλλά και τις γόνιμες συναντήσεις με τους κοσμικούς θεσμούς και τους κλάδους της φιλοσοφίας και της επιστήμης, και όλα αυτά πραγματοποιούνται σε πνεύμα αγάπης και ευθύνης για τον άνθρωπο και τη Δημιουργία». Στο σημείο αυτό υπενθύμισε κάποιες από τις πιο σημαντικές από τις Διαθρησκευτικές Συναντήσεις που διοργάνωσε το Οικουμενικό Πατριαρχείο όπως της Κωνσταντινουπόλεως, το 1994, και των Βρυξελλών, το 2001, μέσω των οποίων καταδικάστηκε κάθε μορφή βίας που επικαλείται το όνομα της θρησκείας, ενώ απορρίφθηκε η κατηγορία σε βάρος των θρησκειών ότι αποτελούν αιτία της σύγκρουσης των πολιτισμών και ο καταλυτικός ρόλος της στην δημιουργική συνάντηση των

θρησκειών σήμερα εξαρτάται από τους απέναντι στην προστασία ελευθερίας και αξιοπρέπειας. Αυτή η όχι μόνο για ειρηνική συνύλη την απλή επιβίωση της ανθρωπότητας μπορούμε να αντιμετωπίσουμε τις απειλές. Κανείς - ούτε ένα έθνος, ούτε μια θρησκεία, ούτε η επιστήμη - αντιμετωπίσει μόνος του τα σύγχρονα. Είναι υπερβολικά ουτοπικό να πιστεύουμε ότι ο πολιτισμός αλληλεγγύης μπορεί να αντισταθεί στην παγκοσμιοποίηση, της τεχνολογίας, του Διαδικτύου, ή ακόμη και της γρήγορης προόδου της τεχνολογίας. Χρειαζόμαστε κοινές προσπάθειες, κοινούς κανόνες, κοινό πνεύμα. Ως εκ τούτου, θεωρούμε πολύ διάσπαστη κρίση ως ευκαιρία για αλληλεγγύη, για διάλογο και ανοιχτό πνεύμα και εμπιστοσύνη. Χρειαζόμαστε ένα κοινό μέλλον, η πορεία προς αυτό το μέλλον είναι δύσκολη. [...] Έχουμε επανειλημμένα πειράματα που αντιμετωπίζουμε σήμερα και η σχέση με τον τρόπο με τον οποίο αντιμετωπίζουμε τη σχέση μας με το Θεό, με τους συνανθρώπους μας και με τον κόσμο. Η θρησκεία μπορεί να είναι πνευματική έμπνευση και τονισμός που επειγόντως είναι αναγκαία. Η θρησκεία οφείλει να συμβάλλει στην ανθρώπινη ελευθερία, στον να βοηθήσει τους ανθρώπους ν' αλλάξουν τον τρόπο τους - και στην εμπάθυνση της αλήθειας. Το μεγαλύτερο λάθος μας δεν είναι να μην έχουμε τόσα πολλά από τη θρησκεία, να μην περιμένουμε ακόμη περισσότερη πνευματική δύναμη - την οποία έχουμε στην ανθρώπινη ψυχή - σε θέματα όπως την αλληλεγγύη, το νόημα της ζωής, τον προορισμό του ανθρώπου κ.λπ.»

